

[Hassing-Jørgensen.]

den eneste rationelle Forholdsregel, der kan foretages for at forhindre Inflationen, nemlig en Forhøjelse af den danske Kronens internationale Værdi.

Af de Udtalelser, som blev fremsat af det ærede Medlem Hr. Elgaard og i øvrigt ogsaa af det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen saavel som af dem, der ikke fremsættes af de øvrige ærede Ordførere, kan man maaske udlede, at denne Forholdsregel vil støde paa Modstand fra Landbrugets Side. Det vil i saa Fald være et meget kortsynet og uholdbart Standpunkt fra Landbruget; thi heller ikke dette Erhverv vil kunne taale en saadan Prisudvikling og den deraf følgende Inflation. Heller ikke politisk kan det holde, thi jeg er ogsaa her enig med det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, som ganske rigtigt sagde: Vi kan ikke fortsætte i den Skure.

Det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensens udtalte sig i lignende Retning, og jeg forstod paa det ærede Medlem, at ogsaa han nærmest ansaa en Valutaregulering som en naturlig og rationel Udvej, men mente, at hvis man ikke kunde gaa den Vej, var der andre Metoder, som kunde følges. Det skal jeg heller ikke modsige, naturligvis kan man ogsaa gaa andre Veje, men ikke med samme Effektivitet. Man kan hævde, at der skal være en tilstrækkelig Beholdning af de mest nødvendige Landbrugsprodukter til Befolkningens Forbrug og til overkommelig Pris, og det kan faa den Konsekvens, at hvis den overkommelige Pris ikke kan forenes med Markedsprisen, maa Staten gaa ind for Forskellen. Det var et System, som vi i ikke ringe Grad var inde paa under den forrige Krig; men jeg maa sige, at det er en for Staten meget dyr Udvej.

Naar man har en saa rationel Metode at gaa frem efter som den, jeg her har angivet, vilde det være meningsløst ikke at følge den Vej. Med det Sammenhold og den Samfølelse, som skulde være Forudsætningen for den politiske Konstellation, hvorunder vi arbejder, kan jeg heller ikke tænke mig, at man fra en enkelt Side skulde kunne møde denne Argumentation med en Modstand, som ikke kunde opgives.

Jeg hørte med megen Interesse paa de Bemærkninger, som det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen fremsatte angaaende vort fremtidige Forhold til Tyskland. Jeg har undertiden undret mig over den Stilling, det ærede Medlem og hans Gruppe indtager her i Salen. Under en saa omfattende politisk Samling som den, der nu har fundet

Sted, burde der efter min Mening ogsaa have været Plads til Bondepartiet. Man kan nok mene, at de saglige Uoverensstemmelser, som findes mellem dette Parti og os, er meget store — det fik vi netop under den foregaaende Debat endda meget stærkt fremhævet —, men mon Forholdet ikke til Dels er begrundet i, at i Mangel af Adgang til Samarbejde med de andre Partier maa Bondepartiet have noget at føre sin Kamp for Tilværelsen paa? Denne Kamp har jo været haard og har ført Partiet ud i en Kombination, som alle maa beklage. Kampens Bitterhed giver sig ogsaa Udtryk i den Maade, hvorpaa det ærede Medlem tiltaler os andre; i sin Tale forleden Dag sammenlignende han os f. Eks. med en Flok Faar. Men mon det ikke ogsaa er, fordi han mener, han skal tude med de Ulve, han er iblandt? Mon han i Virkeligheden ikke vilde foretrække at bringe sig selv i Sikkerhed, at komme ind i Faarefolden? Og mon det ikke ogsaa vilde være bedre for ham at sørge derfor, end at de Omgivelser, hvori han nu færdes, opsluger ham med Hud og Haar?

Det ærede Medlem opholdt sig — det var det, der interesserede mig stærkest i det ærede Medlems Tale — en hel Del ved den Erklæring, den højtærede Udenrigsminister udstedte ved sin Indtræden i Regeringen. Jeg er enig med det ærede Medlem i, at man maa opfatte denne Erklæring som en Programmerklæring, ikke blot fra den højtærede Udenrigsministers Side, men fra Regeringens Side.

Det maa være Danmarks Opgave snarest muligt at finde sin Plads i en intim Tilslutning til det tyske Erhvervsliv. Der er hængaaet nogen Tid siden denne Erklæringss Udsendelse, men den forløbne Tid er blevet godt anvendt. Vi har haft Brug for den Tid til at sunde os paa, hvad der skal foregaa, sunde os paa den nye Tid, vi staar over for, og jævnsides med de nationale Følelsers Fortætning i Folket har sikkert ogsaa en forstandsmæssig Erkendelse banet sig Vej. Den forløbne Tid har gjort det klart for alle i Indland og i Udland, at i Danmark kan der ikke regeres uden om Rigsdagen, der kan ikke dannes nogen dansk Regering uden om Rigsdagen, der kan ikke forhandles med nogen anden Regering end den, der støtter sig til den danske Rigsdag. Jeg vilde tro, at ikke mindst de sidste Dages Begivenheder, de bombastiske Avisartikler, Udsendelsen af de aldeles forargelige Pjecer og Gadeoptøjerne har bidraget til at fastslaa dette som Kendsgerninger hos alle.